

Menekülők

valami nagyon nincs rendben
ebben a lakásban
kivándorolnak a tárgyak a szobámból

először az egér futott el
később a hangszóró
most a nyomtatónak húlt helye

néhány könyvem sincs a helyén
a pénztárcám hiába keresem
tegnap a hosszabbító zsinór lógott meg
a képernyő vaksötét

ma reggel arra ébredtem
egy zokni pár toll és az ágyneműtartó is
útnak indul

követtem őket halkán
az ebédlőszobáig
s ott meglepve láttam hogy
betörik a tévé képernyőjét
leszaggatják a függönyöket
felborítják a fotelt

több porszívózást követeltek
állandó szobahőmérsékletet
wifi és áram mentes életet

amikor az ablakot is betörték
felzabálta őket a fagy

Paleolit kávéház

tollait a város
s csőrével a hold húsába belekap

a váratlan esemény során
egy kéményen pihenő boszorkány
majdnem a mélybe zuhan

betűket havazik
és elegend van már ebből
a mondattani hadviselésből

a télire eltett
savanyú uborkák
kékesszürke fényben izzanak

a kávéba mártott kanál elolvad
míg a cukorszemcsék
megkövesednek

a pincérnő szemüvege mögött
napfogyatkozást figyelsz meg
a felbomló rend zavartalanul ünnepel
beszédet mond néhány
jól irányzott történelemhamisító

élvezi karhatalmát
a szerelmes rendőr
csendesen dohányzó utcalány
szorítja gumibotját

Szilvia üzen

Hogy én alszom?
Most vagyok éber.

Se tél, se köd, se hó
nincs itt, ahol lakom,

hatalmas fehér macska
őrzi ablakom.

A régi ismerősök képe
úgy ül ki ujjbegyemre,
mint szelíd galamb
málló templomtetőre.
Hogy alszom? Sose voltam éberebb.
Hiányzom? Bánatodból ideát
drága kelmét szőttem,

A pokolba induló hajókat
mind lekéstem, sose féltsem.
Értem gyújtott mécsekből lett
fénylakásom.

Itt angyalok ülnek a toll hegyén,
s nem hangolódik el a zongora.
Végighúzom ujjam
a könyvespolc szélén,
s élvezem, hogy hozzám többé
korom és por nem tapad.
Ilyenkor rátok gondolok,
alvókra.

Tél jön el újra, s a lángtollú fák
megint kialusznak.
De szívem a szívetekig ellát.

www.bill.puff

Erős Kar (az első indián a Holdon)
nem akarta lelőni Patkány Billt
a rejtett kamera felvételén is
látszik mennyire hezitál

azt hitte ez egy biztonságos online piactér
ahol kizárólag finomra cserzett bőrruhákat

árulnak és a nász héja az avaron
most kedvezménnyel kapható

megzavarta a sok trójai falóca
termonukleáris esőkabát
szétvariálható székelykapu
s még sosem használt látomás

skalpjait áron alul adta el
két és fél színházbérletért
előbb elszívták a békepipát
Billt csak azután ölte meg

Nincs újabb találat

hogya a kereső által felkínált életek közül
pont erre kattintottál
ne bánd barátom a szerencse vezette
az egeredet (tévútra)

a szíveken régebben nem ez a párnahuzat
volt valaki kicserélte őket amíg aludtál
és most már tudod ha éppen nincs villany
mennyire kormoznak a gyertyák

csonkaország csonkaország
hiányzik keze lába az iskolába menet
fel sem tűnt hogy az aszfaltra krétával
rajzolt ugróiskola kereszt alakú

görgess görgess egyre lefelé már
szalad magától s a képernyő egy merő
vonalkód van valahol egy ország
de oda nem mehetsz így papucsban

a történelem már ötezer éve nem
mosakodott a szaga kibírhatatlan
nyújtja kalapját dobja még bele
légy szíves egy ezüst hatost

jobb oldaladra fekszel összekuporodsz
öleled a takarót kezed a párna alatt
nem szégyen hogy most belehalsz
magadba valahova nagyon mélyre

ahová az isten sem lát el szemüveg nélkül

Éta poéta

A költő szövegkörnyezetben él,
ábécét lélegzik és a cébéában
vásárol céklát. Lélekben örökké
húsz, testben folyton adós.

Fülében a sorok vége folyton
összecsendül, állandó zajban él
hát, nem hallja meg, amikor
a pénzespósta végre csenget.

Álmában még megíratlan
műveit fellapozgatja,
hátha fellel bármi érdekest.

Mindig ugyanazt a verset írja
újra, s ha már nem fizetnek
érte többé, meghal. (Csak a test.)

Édesen izzó

Mennyi életen át kergetőztünk:
kiscsikók napfényes réteken,
sasok a kihülő ég puha ágyán,
aranyhalak széthulló üvegmedencében,
táltosok a fodros álom partjain,
hajad volt párnám,
szíved volt vánkosom,
minden testet öltésben,

a köztes lét hömpölygő áramában
figyeltem magunkat, kút fölé hajló,
ágak közt bújó, egeket bámuló,
a kócos ifjúságot lassan kifésülő,
nagy, barna szempárban visszatükröződő
félénk gyermekarcunk minden rezdülését,
ahogy az élet vizébe kavicsot dobálunk,
ahogy a hegyekké tornyosuló napok
csúcsára érve lassan megtanuljuk egymást.

Szíved volt párnám,
hajad volt vánkosom,
fejpántom két hűvös tenyered,
lakhelyem, örök lakhelyem
csilingelő nevetésed.

Azonnali hatály

Kiestem a szerepemből, és megütöttem magam.
Élek, mint a hologram e világban: hontalan.
Megütöttem másokat is, hogy érezzék, amit én.
Összemorzsolts üvegszilánk ül most a nyelvük hegyén.

Fekszem a fűben, a fűnyírók vért izzadnak felettem.
Szanaszét szórva a parkban: na, végre új szerepben.
Agyamra mennek a dolgok, mert a szívemen hét lakat.
Csípős, égő érzés fészkel mindkét hónom alatt.

Ahova én elutaznék, oda nem jár már vonat.
Felolvasztja a sínpárokot a hőgutás alkonyat.
Babakocsiknak kerekére ragadt egy szívdarabkám.

Vérzik a toll a kezében annak, ki ezelőtt jobban írt.
Ki nem mondott szavak harapják: olló a papírt.
Féknyom vagyok a bőrötökön, madártoll csak a padkán.